

Models of Social Action:

▪

Thank you

Strategies and Techniques of Social Action:

The dictionary meaning of strategy is plan/policy/ approach/stratagem. Tactic means method/approach/ course/ploy/policy/device/ scheme/way/trick. As indicated by the definitions of the two words, we understand that, like many social workers do, they can be used interchangeably. However, some social workers have made finer distinction between strategy and tactic, as the former is a larger term equivalent to a form or type of social action. Strategies and tactics in social action means to organise strike, boycott, persuade, negotiate, bargain, etc. Let us take a look at how various strategies and tactics are used in the process of social action.

ತಂತ್ರದ ನಿಘಂಟಿನ ಅರ್ಥವೆಂದರೆ ಯೋಜನೆ/ನೀತಿ/ ವಿಧಾನ/ತಂತ್ರ. ತಂತ್ರ ಎಂದರೆ ವಿಧಾನ/ವಿಧಾನ/ ಕೋರ್ಸ್/ತಂತ್ರ/ನೀತಿ/ಸಾಧನ/ ಯೋಜನೆ/ಮಾರ್ಗ/ಟ್ರಿಕ್. ಎರಡು ಪದಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳಿಂದ ಸೂಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಂತೆ, ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಮಾಡುವಂತೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಬದಲಿಯಾಗಿ ಬಳಸಬಹುದು ಎಂದು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಕೆಲವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ತಂತ್ರ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳ ನಡುವೆ ಉತ್ತಮವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಮೊದಲನೆಯದು ಒಂದು ರೂಪ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ದೊಡ್ಡ ಪದವಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿನ ತಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳು ಎಂದರೆ ಮುಷ್ಕರ, ಬಹಿಷ್ಕಾರ, ಮನವೊಲಿಸುವುದು, ಮಾತುಕತೆ, ಚೌಕಾಶಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಸಂಘಟಿಸುವುದು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ತಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

- For better understanding of the strategies and tactics employed in social action, attention should first be paid to the process of social action. Social action, many times, is considered an extension of community organisation. It necessarily involves the skills and stages of casework, group work and community organisation. The process of social action involves the following.

- ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ತಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳ ಉತ್ತಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಾಗಿ, ಮೊದಲು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಗಮನ ನೀಡಬೇಕು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಸಮುದಾಯ ಸಂಘಟನೆಯ ವಿಸ್ತರಣೆ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಕೇಸ್‌ವರ್ಕ್, ಗುಂಪು ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಸಂಘಟನೆಯ ಕೌಶಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಹಂತಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಈ ಕೆಳಗಿನವುಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

First stage is Developing Awareness. It is the study of the social problem, its gravity, causes, impact on people, etc. It involves understanding the socio-cultural milieu of the community and the pressing social problem affecting the well-being of a section of or the whole community. It also includes making people aware of the causes responsible for social problems.

The next stage would be Organisation. It includes sharing the study results with the people concerned. The leaders of various groups and local leaders of the community are called for taking an integrated action. Awareness is created especially by using the means of mass communication. It is followed by efforts to mobilize people to organise for the given cause.

- ಮೊದಲ ಹಂತವೆಂದರೆ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು. ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆ, ಅದರ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣೆ, ಕಾರಣಗಳು, ಜನರ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಭಾವ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಅಧ್ಯಯನವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಮುದಾಯದ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಿಸರವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಒಂದು ವಿಭಾಗದ ಅಥವಾ ಇಡೀ ಸಮುದಾಯದ ಯೋಗಕ್ಷೇಮದ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವ ಒತ್ತುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಕಾರಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜನರಿಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವುದು ಸಹ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.
- ಮುಂದಿನ ಹಂತವು ಸಂಘಟನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಧ್ಯಯನದ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಸಮುದಾಯದ ವಿವಿಧ ಗುಂಪುಗಳ ಮುಖಂಡರು ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಮುಖಂಡರು ಸಮಗ್ರ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸಮೂಹ ಸಂವಹನ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಜನರನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಲು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತವೆ.

Next stage is Making Strategies. Goals are set on the basis of felt needs and strategies are developed to achieve them. The strategies could be negotiated with the authorities or if the need arises, there could be direct confrontation.

The last stage is Action in which implementation of the proposed intervention is done. This stage is more methodical and concrete as the final outcome largely depends on action

- ಮುಂದಿನ ಹಂತವು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು. ಭಾವಿಸಿದ ಅಗತ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಾರ್ಯತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಬಹುದು ಅಥವಾ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ನೇರ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಬಹುದು.
- ಕೊನೆಯ ಹಂತವು ಉದ್ದೇಶಿತ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪದ ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಹಂತವು ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಆಗಿದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಅಂತಿಮ ಫಲಿತಾಂಶವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ

Cohen also suggests similar stages in his definition of methods of social action. "The methods of social action consist of research, planning, enlistment of public support and interpretation to (and to apply pressure on) those in the authority to implement" (Cohen, 1958). Similarly, Dunham (1958) defines process of social action as "efforts to bring about change or prevent change in current social practices or situations, through education, propoganda, persuasion and pressure on behalf of objectives believed by the social actionists to be socially desirable". Here it may be noted that people's participation in prioritizing their own needs and determining the objectives as well as the strategies for social action is of utmost importance. However, Dunham gives social actionists the right to decide on their own, the objectives they feel desirable.

- ಕೊಹೆನ್ ಅವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ವಿಧಾನಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಹಂತಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ. "ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ವಿಧಾನಗಳು ಸಂಶೋಧನೆ, ಯೋಜನೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಬೆಂಬಲದ ಸೇರ್ಪಡೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ (ಮತ್ತು ಒತ್ತಡವನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸಲು) ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ" (ಕೊಹೆನ್, 1958). ಅಂತೆಯೇ, ಡನ್ಹ್ಯಾಮ್ (1958) ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು "ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವೆಂದು ನಂಬುವ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ, ಪ್ರಚಾರ, ಮನವೊಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಒತ್ತಡದ ಮೂಲಕ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಭ್ಯಾಸಗಳು ಅಥವಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರಲು ಅಥವಾ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು" ಎಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗುರಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಡನ್ಹ್ಯಾಮ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ, ಅವರು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು

In the Indian context, the sarvodaya movement is one of the best example of social action. The process used by Sarvodaya workers is quite similar to the process of social action. The stages are:

Parichaya (first introduction): This is a stage of introduction to the clientele and their social needs and problems. In this stage social issues and strategies are introduced to the masses.

Adhyayan (survey or study): Information is gathered from the population on the burning issues and its impact on the socio-economic and cultural aspects of life are discussed in great detail.

Prachar (propaganda): It involves creating awareness at the mass level. The propaganda is meant for mass mobilization for taking action at the integrated level.

ಭಾರತೀಯ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಸರ್ವೋದಯ ಚಳವಳಿಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಸರ್ವೋದಯ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಬಳಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ. ಹಂತಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

ಪರಿಚಯ (ಮೊದಲ ಪರಿಚಯ): ಇದು ಗ್ರಾಹಕರು ಮತ್ತು ಅವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಚಯದ ಹಂತವಾಗಿದೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಧ್ಯಯನ (ಸಮೀಕ್ಷೆ ಅಥವಾ ಅಧ್ಯಯನ): ಜ್ವಲಂತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬಹಳ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಚಾರ (ಪ್ರಚಾರ): ಇದು ಸಾಮೂಹಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸುವುದನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಚಾರವು ಸಮಗ್ರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಸಾಮೂಹಿಕ ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವಿಕೆಗಾಗಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ.

Sahavasa (association): Cooperation is sought from different people and organisations working in the same area and or on similar issues.

Seva (service): Welfare and developmental services are offered to the target population. It helps in establishing support.

Pratihar (resistance): It involves coercive measures against the existing authority, which require change of power, structure and/or functioning. Construction work or community.

service: Emphasis is on the constructive activities carried out at the community level. This enhances the credibility of the movement.

ಸಹವಾಸ (ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್): ಒಂದೇ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ವಿವಿಧ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಅಥವಾ ಅಂತಹುದೇ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಕೋರಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಸೇವೆ (ಸೇವೆ): ಗುರಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿರೋಧ (ಪ್ರತಿರೋಧ): ಇದು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಬಲವಂತದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ, ಇದು ಶಕ್ತಿ, ರಚನೆ ಮತ್ತು/ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಯ ಬದಲಾವಣೆಯ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ನಿರ್ಮಾಣ ಕೆಲಸ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯ.

ಸೇವೆ: ಸಮುದಾಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರಚನಾತ್ಮಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಚಳವಳಿಯ ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ.

Building the climate of change:
Social environment is made conducive to positive change. However, if the emphasis is on rendering of services, then it becomes more akin to community organisation than social action. But the concept of lok shakti in sarvodaya clearly indicates that the emphasis is on change. Das Gupta mentions "Lok shakti may mean the collective capacity (power) of the people expressed or latent, to deliberate, decide and act together". Awakening of Lok shakti dilutes the power of the state.

ಬದಲಾವಣೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು: ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾತಾವರಣವು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಲು ಒತ್ತು ನೀಡಿದರೆ, ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಿಂತ ಸಮುದಾಯದ ಸಂಘಟನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೋಲುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ವೋದಯದಲ್ಲಿನ ಲೋಕಶಕ್ತಿಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ದಾಸ್ ಗುಪ್ತಾ ಅವರು "ಲೋಕ ಶಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ಅಥವಾ ಸುಪ್ತವಾಗಿರುವ ಜನರ ಸಾಮೂಹಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ (ಶಕ್ತಿ) ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ, ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಮತ್ತು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು" ಎಂದು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾರೆ. ಲೋಕಶಕ್ತಿಯ ಜಾಗೃತಿಯು ರಾಜ್ಯದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

Now we focus on the tactics and strategies involved in social action. Lees suggests nine tactics used by social actionists in various stages of social action. These tactics generally overlap across various stages in the process of social action. They are:

1. Research
2. Education
3. Co-operation
4. Organisation
5. Arbitration
6. Negotiation
7. Mild coercion
8. Violation of legal norms
9. Joint action.

ಈಗ ನಾವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ತಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯಾವಾದಿಗಳು ಬಳಸುವ ಒಂಬತ್ತು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಲೀಸ್ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ತಂತ್ರಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿಕ್ರಮಿಸುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ:

1. ಸಂಶೋಧನೆ
2. ಶಿಕ್ಷಣ 3. ಸಹಕಾರ
4. ಸಂಸ್ಥೆ
5. ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ
6. ಮಾತುಕತೆ
7. ಸೌಮ್ಯ ಬಲವಂತ
8. ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳ ಉಲ್ಲಂಘನೆ
9. ಜಂಟಿ ಕ್ರಿಯೆ.

There is hardly any consensus on the strategies that are possible and available, which can form the core of social action practice. However, three main strategies identified by Lees are:

- 1) **Collaboration:** In this strategy social workers collaborate with the local authority and other authorities or agencies in order to bring about improvements in the existing social policy. The underlying assumption of this approach is homogeneity of values and interests, through which substantive agreement on proposed interventions is obtained. It doesn't involve loss or gain of power, authority or money; change occurs within a consensus that includes both values and interests.

- ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಮತ್ತು ಲಭ್ಯವಿರುವ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ, ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅಭ್ಯಾಸದ ತಿರುಳಾಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಲೀಸ್ ಗುರುತಿಸಿದ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ತಂತ್ರಗಳು: 1) ಸಹಯೋಗ: ಈ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ತರಲು ಸ್ಥಳೀಯ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಇತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅಥವಾ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಧಾನದ ಆಧಾರವಾಗಿರುವ ಊಹೆಯು ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಆಸಕ್ತಿಗಳ ಏಕರೂಪತೆಯಾಗಿದೆ, ಅದರ ಮೂಲಕ ಪ್ರಸ್ತಾವಿತ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ವಸ್ತುನಿಷ್ಠ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಧಿಕಾರ, ಅಧಿಕಾರ ಅಥವಾ ಹಣದ ನಷ್ಟ ಅಥವಾ ಲಾಭವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಬದಲಾವಣೆಯು ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಆಸಕ್ತಿಗಳೆರಡನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಒಮ್ಮತದೊಳಗೆ ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆ

In collaborative strategy the change in the social structure or institution is brought about by peaceful means which include education, persuasion, demonstration, and experimentation. One of the premise on which it is based is that all those who have power will not necessarily respond to change only through the conflictual approach. Through the above techniques, change can be brought about as for them, the intended change is either the lesser of the two evils, or, they have themselves identified the factors which affect the very existence of the institution or the achievement of its goals. They themselves are disenchanted or dissatisfied and hence willing to change.

ಸಹಕಾರಿ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಮನವೊಲಿಸುವುದು, ಪ್ರದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಶಾಂತಿಯುತ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಪ್ರಮೇಯವೆಂದರೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಸಂಘರ್ಷದ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಿನ ತಂತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ, ಅವರಿಗೆ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರಬಹುದು, ಉದ್ದೇಶಿತ ಬದಲಾವಣೆಯು ಎರಡು ದುಷ್ಕೃತಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ, ಅಥವಾ, ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅಥವಾ ಅದರ ಗುರಿಗಳ ಸಾಧನೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅವರು ಸ್ವತಃ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸ್ವತಃ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಅಥವಾ ಅತ್ಯಪ್ಪರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಆದ್ದರಿಂದ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದಾರೆ.

2) Competition or Bargaining, Negotiation,

Advocacy: The second set of techniques are based on the premise that one anticipates some resistance to change, and the activity of the change agent may have to be accompanied by tactics which are not persuasive rather seek to affect change through pressure. In this strategy contending parties utilize commonly accepted campaign tactics of persuasion, negotiation and bargaining with the willingness to arrive at a working agreement.

2) ಸ್ಪರ್ಧೆ ಅಥವಾ ಚೌಕಾಶಿ, ಸಮಾಲೋಚನೆ, ವಕಾಲತ್ತು:

ಎರಡನೆಯ ಸೆಟ್ ತಂತ್ರಗಳು ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಕೆಲವು ಪ್ರತಿರೋಧವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು ಆಧರಿಸಿವೆ ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಯ ಏಜೆಂಟ್‌ನ ಚಟುವಟಿಕೆಯು ಮನವೊಲಿಸುವ ಬದಲು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ತಂತ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ ಇರಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಒತ್ತಡದ ಮೂಲಕ ಬದಲಾವಣೆ. ಈ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವ ಪಕ್ಷಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಪ್ರಚಾರ ತಂತ್ರಗಳಾದ ಮನವೊಲಿಸುವುದು, ಮಾತುಕತೆ ಮತ್ತು ಚೌಕಾಶಿ ಮಾಡುವ ಇಚ್ಛೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವೆ.

- Both the overall strategies and tactics suggested by Lees seem to follow a sequence, which may mean that one should begin with collaboration and if it does not produce the desired result, one may resort to a disruption strategy for the achievement of the desired objective. The use of strategy or the tactics would also depend on the goals selected and the prevailing socio-cultural milieu.

- ಲೀಸ್ ಸೂಚಿಸಿದ ಒಟ್ಟಾರೆ ತಂತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳೆರಡೂ ಒಂದು ಅನುಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ, ಇದರರ್ಥ ಒಬ್ಬರು ಸಹಯೋಗದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದು ಬಯಸಿದ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ನೀಡದಿದ್ದರೆ, ಬಯಸಿದ ಉದ್ದೇಶದ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸುವ ತಂತ್ರವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬಹುದು. ತಂತ್ರ ಅಥವಾ ತಂತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಯು ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿದ ಗುರಿಗಳು ಮತ್ತು ಜಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಿಸರವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ.

3) Disruption, and Confrontation: Third set of techniques are based on the premise that in the struggle between those who are pro status quo and those who are pro change, resistance is an aspect of the change effort and therefore the dynamics of conflict is inherent in the social action effort. This strategy signifies a more militant approach and it may include strikes, boycotts, fasts, tax-refusal, 'sit-ins' etc. Lees also includes riots and guerilla warfare though these may be omitted by many other social workers as any use of violence will be unacceptable to values and ethics of professional social work.

- ಅಡ್ಡಿ, ಮತ್ತು ಮುಖಾಮುಖಿ: ಮೂರನೇ ಸೆಟ್ ತಂತ್ರಗಳು ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು ಆಧರಿಸಿವೆ ಮತ್ತು ಪರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವವರು ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಯ ಪರ ಇರುವವರ ನಡುವಿನ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿರೋಧವು ಬದಲಾವಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನದ ಒಂದು ಅಂಶವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಘರ್ಷದ ಡೈನಾಮಿಕ್ಸ್ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ. ಈ ತಂತ್ರವು ಹೆಚ್ಚು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ವಿಧಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದು ಸ್ಪ್ರಿಂಕ್‌ಗಳು, ಬಹಿಷ್ಕಾರಗಳು, ಉಪವಾಸಗಳು, ತೆರಿಗೆ-ನಿರಾಕರಣೆ, 'ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರಬಹುದು. ಲೀಸ್ ಗಲಭೆಗಳು ಮತ್ತು ಗೆರಿಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಸಹ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ, ಆದರೂ ಹಿಂಸಾಚಾರದ ಯಾವುದೇ ಬಳಕೆಯಂತೆ ಇತರ ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬಹುದು. ವೃತ್ತಿಪರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯದ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವೀಕಾರಾರ್ಹವಲ್ಲ.

Richard Bryant also postulates two sets of strategies— **Bargaining** and **Confrontation**. By bargaining he means lobbying, submitting petitions, information and publicity campaigns, etc. Whereas confrontation includes strikes, demonstrations and sit-ins. Singh adds another approach or strategy as **Administrative approach**. He mentions that “Most often than not, any struggle or effort towards drastic or radical change is viewed by the establishment as a law and order problem and therefore, an administrative approach or strategy is adopted to deal with the situation”. It includes persuasion, bargaining, pressure, coercion, infiltration, concession, co-option, splitting, etc.

- ರಿಚರ್ಡ್ ಬ್ರಾಂಟ್ ಸಹ ಎರಡು ಸೆಟ್ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ - ಚೌಕಾಶಿ ಮತ್ತು ಮುಖಾಮುಖಿ. ಚೌಕಾಶಿ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಅವನು ಲಾಬಿ ಮಾಡುವುದು, ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು, ಮಾಹಿತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಚಾರ ಅಭಿಯಾನಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ. ಆದರೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯು ಮುಷ್ಕರಗಳು, ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ಮತ್ತು ಧರಣಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಸಿಂಗ್ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಧಾನ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರವನ್ನು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ವಿಧಾನವಾಗಿ ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆ. "ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ತೀವ್ರವಾದ ಅಥವಾ ಆಮೂಲಾಗ್ರ ಬದಲಾವಣೆಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಹೋರಾಟ ಅಥವಾ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಿಂದ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆದ್ದರಿಂದ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ವಿಧಾನ ಅಥವಾ ತಂತ್ರವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಅವರು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಮನವೊಲಿಸುವುದು, ಚೌಕಾಶಿ, ಒತ್ತಡ, ಒತ್ತಾಯ, ಒಳನುಸುಳುವಿಕೆ, ರಿಯಾಯಿತಿ, ಸಹಕಾರ, ವಿಭಜನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

It may be noted that perception of the situation by the leaders or decision-makers and their experience counts much more in the selection of the strategy. To exemplify, in the backward classes or peasant movements, strategies like withdrawal, self organisation, conversion, combining of caste with class, mobilization, division of labour, attacking the monopoly of reference groups by the deprived, use of secular and religious themes, participation in or shunning of elections (democratic political processes), emulation, propaganda, mass-appeal, articulation, deprivation, sensitization, protest, demonstration, etc. have been used.

ನಾಯಕರು ಅಥವಾ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಗ್ರಹಿಕೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಅನುಭವವು ತಂತ್ರದ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಎಣಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳು ಅಥವಾ ರೈತ ಚಳುವಳಿಗಳಲ್ಲಿ, ವಾಪಸಾತಿ, ಸ್ವಯಂ ಸಂಘಟನೆ, ಮತಾಂತರ, ವರ್ಗದೊಂದಿಗೆ ಜಾತಿಯನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸುವುದು, ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವಿಕೆ, ಕಾರ್ಮಿಕರ ವಿಭಜನೆ, ವಂಚಿತರಿಂದ ಉಲ್ಲೇಖಿತ ಗುಂಪುಗಳ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುವುದು, ಜಾತ್ಯತೀತ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳ ಬಳಕೆ, ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ ಮುಂತಾದ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನೀಡುವುದು. ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ದೂರವಿಡುವುದು (ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು), ಅನುಕರಣೆ, ಪ್ರಚಾರ, ಸಾಮೂಹಿಕ ಮನವಿ, ಉಚ್ಚಾರಣೆ, ಅಭಾವ, ಸಂವೇದನೆ, ಪ್ರತಿಭಟನೆ, ಪ್ರದರ್ಶನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ

Hornstein lists certain strategies for social intervention. They are: Individual change, techno- structural, data-based, organisational development and cultural change, violence and coercion, and non-violent direct action, accommodation, exposures, living examples, public support, presentation of proposals, competition, lobbying, agitation and subversion. Hornstein has classified these strategies or tactics of social action as:

- 1) **Direct action:** E.g. picketing, marches, fraternization, haunting, leafleting and renouncing honours.
- 2) **Non-cooperation:** E.g. strikes, boycott, tax-refusal.
- 3) **Intervention:** E.g. sit in, reversal strike, obstruction.

• ಹಾರ್ನ್‌ಸ್ಟೈನ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ: ವೈಯಕ್ತಿಕ ಬದಲಾವಣೆ, ತಾಂತ್ರಿಕ-ರಚನಾತ್ಮಕ, ಡೇಟಾ ಆಧಾರಿತ, ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದಲಾವಣೆ, ಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ಬಲವಂತ, ಮತ್ತು ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ನೇರ ಕ್ರಮ, ವಸತಿ, ಮಾನ್ಯತೆ, ಜೀವಂತ ಉದಾಹರಣೆಗಳು, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಬೆಂಬಲ, ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳ ಪ್ರಸ್ತುತಿ, ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಲಾಬಿ, ಆಂದೋಲನ ಮತ್ತು ವಿಧ್ವಂಸಕ. ಹಾರ್ನ್‌ಸ್ಟೈನ್ ಈ ತಂತ್ರಗಳು ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ವರ್ಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ:

- 1) ನೇರ ಕ್ರಮ: ಉದಾ. ಪಿಕ್‌ಟಿಂಗ್, ಮೆರವಣಿಗೆಗಳು, ಭ್ರಾತೃತ್ವ, ಕಾಡುವುದು, ಕರಪತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಗೌರವಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು.
- 2) ಅಸಹಕಾರ: ಉದಾ. ಮುಷ್ಕರಗಳು, ಬಹಿಷ್ಕಾರ, ತೆರಿಗೆ ನಿರಾಕರಣೆ.
- 3) ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ: ಉದಾ. ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ, ಹಿಮ್ಮುಖ ಮುಷ್ಕರ, ಅಡಚಣೆ.

In the Gandhian tradition, **non-violent protest** and **persuasion, non-cooperation** and **non-violent intervention** have been included in the three broad categories of strategies or methods of social action. In fact these three characteristics of Gandhian social action shares striking similarity with the ethics, values and philosophy of professional social work. It may be noted that though social action requires confrontation, negotiation or persuasion, it does not approve of any violence, or hostility, cruelty and blood shedding. It means that even the discontent is shown in a peaceful manner.

ಗಾಂಧಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ, ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಮತ್ತು ಮನವೊಲಿಸುವುದು, ಅಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪವನ್ನು ಮೂರು ವಿಶಾಲ ವರ್ಗಗಳ ತಂತ್ರಗಳು ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಗಾಂಧಿಯವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಈ ಮೂರು ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳು ವೃತ್ತಿಪರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯದ ನೈತಿಕತೆ, ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಗಮನಾರ್ಹ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿ, ಮಾತುಕತೆ ಅಥವಾ ಮನವೊಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೂ, ಅದು ಯಾವುದೇ ಹಿಂಸೆ, ಅಥವಾ ಹಗೆತನ, ಕ್ರೌರ್ಯ ಮತ್ತು ರಕ್ತ ಚೆಲ್ಲುವಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇದರರ್ಥ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಸಹ ಶಾಂತಿಯುತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಲಾಗಿದೆ.

Common methods used in Gandhian social action are: parades, vigils, posters, teachings, mourning, protest meetings, etc. These methods are peaceful demonstration of discontent and dissatisfaction. In Gandhian approach workers are guided by certain factors in the selection of methods or strategies they adopt for social action. The factors enumerated in the Gandhian studies are:

a) Keep in mind the socio-cultural, economic and political milieu of the community. Strategy adopted should consider the tradition or background of the target population.

- ಗಾಂಧಿಯವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಧಾನಗಳೆಂದರೆ: ಮೆರವಣಿಗೆಗಳು, ಜಾಗರಣೆಗಳು, ಪ್ರೋಸ್ಟ್ರಾಕ್‌ಗಳು, ಬೋಧನೆಗಳು, ಶೋಕ, ಪ್ರತಿಭಟನಾ ಸಭೆಗಳು, ಇತ್ಯಾದಿ. ಈ ವಿಧಾನಗಳು ಅತ್ಯಪ್ಪಿ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಪ್ಪಿಯ ಶಾಂತಿಯುತ ಪ್ರದರ್ಶನವಾಗಿದೆ. ಗಾಂಧಿವಾದಿ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಾರರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಾಗಿ ಅವರು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನಗಳು ಅಥವಾ ತಂತ್ರಗಳ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳಿಂದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಲಾದ ಅಂಶಗಳು: ಎ) ಸಮುದಾಯದ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಸರವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಿ. ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ತಂತ್ರವು ಗುರಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಅಥವಾ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು.

b) Whether and how much the target population possesses the knowledge about the non-violent action, whether they have had the experience with non-violent action. It basically assesses the capability of the general population for showing discontent in a peaceful manner.

c) General social and political situation of the community also influences the selection or rejection of a particular strategy. The social actionist appraises the possibility of simple negotiation or persuasion with the authorities or use of demonstration of noncompliance.

ಬಿ) ಗುರಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆಯೇ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು, ಅವರು ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಯೇ. ಇದು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಶಾಂತಿಯುತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಿ) ಸಮುದಾಯದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ತಂತ್ರದ ಆಯ್ಕೆ ಅಥವಾ ನಿರಾಕರಣೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯಾವಾದಿಯು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸರಳ ಸಮಾಲೋಚನೆ ಅಥವಾ ಮನವೊಲಿಕೆ ಅಥವಾ ಅನುಸರಣೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

- d) Degree of repression the target population is undergoing is one of the main factors in the selection of the appropriate strategy.
- e) Nature of opponents, their objectives and strategies also counts a lot in the selection of the social intervention.
- f) What resources are at the opponents' disposal, is another important factor and how much social pressure they can bear also help in selecting the appropriate strategy.
- g) Degree of ruthlessness the opponent is prepared to use would by and large determine the extent of peaceful demonstrations and strategies the social actionist is prepared to use.

- d) ದಮನದ ಮಟ್ಟವು ಗುರಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಸೂಕ್ತವಾದ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ.
- ಇ) ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪದ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿರೋಧಿಗಳ ಸ್ವಭಾವ, ಅವರ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳು ಸಹ ಬಹಳಷ್ಟು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತವೆ.
- ಎಫ್) ಎದುರಾಳಿಗಳ ವಿಲೇವಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿವೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಎಷ್ಟು ಸಾಮಾಜಿಕ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂಬುದು ಸೂಕ್ತ ತಂತ್ರವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ.
- ಗ) ಎದುರಾಳಿಯು ಬಳಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ನಿರ್ದಯತೆಯ ಮಟ್ಟವು ಶಾಂತಿಯುತ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯಾವಾದಿಯು ಬಳಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ತಂತ್ರಗಳ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ.

h) Degree of opponents' dependence on the members of the non-violent opposition determines the effectiveness of negotiation as a strategy.

i) Number of participating actionists and the degree of support they receive from the population is also a crucial factor in selecting strategy especially for carrying out rallies, morcha and dharna.

j) The use of different strategies also depend upon the quality of social actionists and leaders and their own value system, adherence to virtues like non-violence and commitments towards the well-being of the target population.

h) ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ವಿರೋಧದ ಸದಸ್ಯರ ಮೇಲೆ ವಿರೋಧಿಗಳ ಅವಲಂಬನೆಯ ಮಟ್ಟವು ಒಂದು ತಂತ್ರವಾಗಿ ಮಾತುಕತೆಯ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ.

i) ಭಾಗವಹಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರ ಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಅವರು ಪಡೆಯುವ ಬೆಂಬಲದ ಮಟ್ಟವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಯಾಳಿಗಳು, ಮೋರ್ಚಾ ಮತ್ತು ಧರಣಿಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಕಾರ್ಯತಂತ್ರವನ್ನು ಆಯ್ಕೆಮಾಡುವಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಅಂಶವಾಗಿದೆ.

j) ವಿಭಿನ್ನ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಮತ್ತು ನಾಯಕರ ಗುಣಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಅವರ ಸ್ವಂತ ಮೌಲ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಅಹಿಂಸೆಯಂತಹ ಸದ್ಗುಣಗಳ ಅನುಸರಣೆ ಮತ್ತು ಗುರಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಯೋಗಕ್ಷೇಮದ ಕಡೆಗೆ ಬದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ.

k) Nature of grievance or the social problem, its intensity and extension also influences the intervention strategy.

l) Lastly, physical details of the specific situations in which action is contemplated too helps in selecting appropriate strategy for social action.

ಕೆ) ಕುಂದುಕೊರತೆ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸ್ವರೂಪ, ಅದರ ತೀವ್ರತೆ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತರಣೆಯು ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ.

l) ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳ ಭೌತಿಕ ವಿವರಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ತಂತ್ರವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

Strategies and Techniques of Social Action

Stages	Tactics
Awareness building stage	Research Education
Organizing stage	Cooperation Organization
Strategy development stage	Arbitration Negotiation Mild coercion
Action stage	Violation of legal norms Joint actions

1) **Collaboration:** In this, the underlying assumption is that to bring about change in power equation, resorting to conflictive strategies are not always necessary. Social Action for Community Development necessary. The authority may be responsive and bring out necessary changes to provide equitable resource sharing to the marginalized groups too. In this, social workers collaborate with the local authority and other authorities or agencies with the aim to bring about needed improvements in the existing social policy. This strategy is based on homogeneity of values and interests, through which substantive agreement on proposed interventions is obtainable. In collaborative strategy, the change in the social structure or institution is brought through peaceful means. Such means are education, persuasion, demonstration, and experimentation.

cont

1) ಸಹಯೋಗ: ಇದರಲ್ಲಿ, ಶಕ್ತಿ ಸಮೀಕರಣದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರಲು, ಸಂಘರ್ಷದ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಮುದಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆಧಾರವಾಗಿರುವ ಊಹೆಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಧಿಕಾರವು ಸ್ಪಂದಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಗುಂಪುಗಳಿಗೂ ಸಮಾನ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಅಗತ್ಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ, ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ತರುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಸ್ಥಳೀಯ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಇತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅಥವಾ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರವು ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಆಸಕ್ತಿಗಳ ಏಕರೂಪತೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ, ಇದರ ಮೂಲಕ ಪ್ರಸ್ತಾವಿತ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಸಬ್‌ಸ್ಟ್ರಾಟಿವ್ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಸಹಯೋಗದ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದಲ್ಲಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಶಾಂತಿಯುತ ವಿಧಾನಗಳ ಮೂಲಕ ತರಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ವಿಧಾನಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ, ಮನವೊಲಿಸುವುದು, ಪ್ರದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಗ.

2) **Competition or bargaining, negotiation,**

advocacy: The second set of strategies are based on the premise that one anticipates some resistance to change, and the activity of the change agent may have to be accompanied by tactics which are not exclusively persuasive but rather seek to affect change through pressure. In this strategy, contending parties utilize commonly accepted campaign tactics to persuade, to negotiate and to bargain, with the willingness to arrive at a working agreement.

2) ಸ್ಪರ್ಧೆ ಅಥವಾ ಚೌಕಾಶಿ, ಸಮಾಲೋಚನೆ, ವಕಾಲತ್ತು: ಎರಡನೆಯ ಸೆಟ್ ತಂತ್ರಗಳು ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಕೆಲವು ಪ್ರತಿರೋಧವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು ಆಧರಿಸಿವೆ, ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಯ ಏಜೆಂಟ್‌ನ ಚಟುವಟಿಕೆಯು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಮನವೊಲಿಸುವ ತಂತ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ ಇರಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಒತ್ತಡದ ಮೂಲಕ ಬದಲಾವಣೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಲು. ಈ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದಲ್ಲಿ, ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಪಕ್ಷಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಪ್ರಚಾರ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಮನವೊಲಿಸಲು, ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಲು ಮತ್ತು ಚೌಕಾಶಿ ಮಾಡಲು, ಕೆಲಸ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬರುವ ಇಚ್ಛೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

3) Disruption or conflict/confrontation: Third set of techniques are based on the premise that in the struggle between those who are pro status quo and those who are pro change, resistance is an aspect of the change effort and therefore the dynamic of conflict is inherent in the social action effort. This strategy signifies a more militant approach and it may include strikes, boycotts, fasts, tax-refusal, 'sit-ins' etc. Lees also includes riots and guerilla warfare though these may be omitted by many other social workers as any use of violence will be unacceptable to values and ethics of professional social work.

3) ಅಡ್ಡಿ ಅಥವಾ ಘರ್ಷಣೆ/ಘರ್ಷಣೆ: ಮೂರನೇ ಗುಂಪಿನ ತಂತ್ರಗಳು ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವವರು ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಯ ಪರವಾಗಿರುವವರ ನಡುವಿನ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿರೋಧವು ಬದಲಾವಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನದ ಒಂದು ಅಂಶವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಘರ್ಷದ ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕತೆಯು ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ತಂತ್ರವು ಹೆಚ್ಚು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ವಿಧಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದು ಸ್ಪ್ರೆಕ್‌ಗಳು, ಬಹಿಷ್ಕಾರಗಳು, ಉಪವಾಸಗಳು, ತೆರಿಗೆ-ನಿರಾಕರಣೆ, 'ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರಬಹುದು. ಲೀಸ್ ಗಲಭೆಗಳು ಮತ್ತು ಗೆರಿಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಸಹ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ, ಆದರೂ ಹಿಂಸಾಚಾರದ ಯಾವುದೇ ಬಳಕೆಯಾಗಿ ಇತರ ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬಹುದು. ವೃತ್ತಿಪರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯದ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವೀಕಾರಾರ್ಹವಲ್ಲ.

Research: Research is a careful, critical, scientific and objective way of investigation of the social need or problem. It is free from biases and prejudices. It gives clarity to the social issue. The social worker needs the base of social work research to carry out social action as its absence may lead to wrong and inadequate perception of the problem. The planning of interventions based on such inadequate data and findings would obviously be faulty. As a result, social action may fail to adhere to its basic philosophy of the goal of community well-being. Social planning and social action would be ineffective without proper research.

ಸಂಶೋಧನೆ: ಸಂಶೋಧನೆಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಗತ್ಯ ಅಥವಾ ಸಮಸ್ಯೆಯ ತನಿಖೆಯ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ, ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ, ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮತ್ತು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಇದು ಪಕ್ಷಪಾತ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಆಧಾರ ಬೇಕು ಏಕೆಂದರೆ ಅದರ ಅನುಪಸ್ಥಿತಿಯು ಸಮಸ್ಯೆಯ ತಪ್ಪು ಮತ್ತು ಅಸಮರ್ಪಕ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ಅಂತಹ ಅಸಮರ್ಪಕ ಡೇಟಾ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಗಳ ಯೋಜನೆಯು ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ದೋಷಪೂರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯು ಸಮುದಾಯದ ಯೋಗಕ್ಷೇಮದ ಗುರಿಯ ಮೂಲಭೂತ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ವಿಫಲವಾಗಬಹುದು. ಸರಿಯಾದ ಸಂಶೋಧನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ನಿಷ್ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗುತ್ತವೆ.

Social work research enables social workers to satisfactorily assess the needs of the community and make their interventions and programmes very effective, useful and worthwhile. The social worker shares the findings of social work research with the community people through groups and then with people's participation; careful and meticulous interventions are chalked out for social action. It helps the social worker to observe and record the relationship of individuals and groups in actual operating situations. Through social work research, the social worker or social actionist gets the right perspective or picture of the social problem, which is essential for the success of social action in attaining its goal.

ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯ ಸಂಶೋಧನೆಯು ಸಮಾಜ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರಿಗೆ ಸಮುದಾಯದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಲು ಮತ್ತು ಅವರ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ, ಉಪಯುಕ್ತ ಮತ್ತು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜ ಸೇವಕರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಸಂಶೋಧನೆಗಳನ್ನು ಸಮುದಾಯದ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಗುಂಪುಗಳ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ನಂತರ ಜನರ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ; ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮತ್ತು ನಿಖರವಾದ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಗಳನ್ನು ಸುಣ್ಣವಾಗಿ ಹಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ. ನೈಜ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಗುಂಪುಗಳ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಲು ಮತ್ತು ದಾಖಲಿಸಲು ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಮೂಲಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸರಿಯಾದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಅಥವಾ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ, ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ.

Education: Social action can be the procedure by education. It means informing people about the programmes and their goals and objectives. Basically, make awareness of the programs to the people.
Techniques of education :

- a) Education at an individual level.
- b) Education at group level.
- c) Mass level education (meetings, motivational speech, public opinion)
- d) Education by demonstration (dailies, posters, wall arts, leaflets)

Cooperative: The phrase "strategic alliance" can refer to various cooperative strategies involving partnerships and collaborations between many organizations. Alliances are mutually beneficial, non-mandatory alliances between businesses or other organizations. It does this by combining or building up resources like information, signature products, technologies, production facilities, funding, and connections with decision-makers. Strategic alliances are formed when both companies expect to benefit from working together to achieve their long-term objectives. The action is typically taken in response to significant issues or opportunities.

What is Cooperative Strategy?

In today's fast-paced and competitive business climate, companies no longer view each other as direct competitors but rather as potential partners who might work together to reap the rewards of their combined efforts. Strong global competition blurs the line between friends and adversaries of a firm, which in turn supports the organization's quest for valuable resources with its competitors in exchange for the sharing of interactions for mutual benefits.

Coercion can be observed by using forceful actions to do something unwillingly. This can be defined as a process of intimidation because actions are taken without the concern or intended by an individual. Persuasion is different from Coercion as coercion involves interactions between both parties that can lead to harm. Therefore, a negative aspect can be observed in this process due to physical threats. Coercion can be classified into three categories such as positive, negative and neutral. Apart from the discussed negative impact of this coercion, some positive impact can also be observed. Thus, to obtain the benefit of this action, proper measures are needed to be taken.

- Arbitration is a procedure in which a dispute is submitted, by agreement of the parties, to one or more arbitrators who make a binding decision on the dispute. In choosing arbitration, the parties opt for a private dispute resolution procedure instead of going to court.

Arbitration

Arbitration, a type of alternative dispute resolution (ADR), is a strategy for resolving conflicts outside of the court system in which the parties to a disagreement refer it to one or more people, known as arbitrators, to whom they intend to be bound by their judgement. It is a method of dispute settlement in which a third person examines the evidence in the case and renders a legally enforceable decision for both parties. Arbitration awards have limited right of review and appeal.

Arbitration is not the same as civil and mediation proceedings. Arbitration can be optional, or mandatory. Clearly, mandatory arbitration can only come from a law or arrangement that is mutually signed where the parties agree to arbitrate all current or future disputes without necessarily knowing what disputes will ever occur. In India, if the matter is referred to Arbitration then the provisions of the [Arbitration and Conciliation Act, 1996](#) will apply

Thank you